

Sygn. akt II KK 309/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący)
SSN Przemysław Kalinowski (sprawozdawca)
SSN Jarosław Matras

Protokolant Ewa Oziębła

w sprawie **W. Z.**

skazanego z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 kp

w dniu 15 listopada 2013 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego
od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w W.

z dnia 3 stycznia 2013 r.,

**uchyła zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę W.
Z. Sądowi Rejonowemu w
W. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy wyrokiem zaocznym z dnia 3 stycznia 2013 r. uznał W.Z. za
winnego tego, że:

1. w dniu 7 stycznia 2012 r. w W. przed sklepem P., działając w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 2 kk, dokonał kradzieży płaszcza męskiego o wartości 430 zł na szkodę M. T., tj. popełnienia przestępstwa z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i skazał go za to na podstawie powołanych przepisów;
2. w dniu 21 maja 2012 r. w W. przed sklepem P., działając w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 2 kk, usiłował dokonać kradzieży marynarki męskiej o wartości 390 zł na szkodę M. T., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję pracowników sklepu i ochrony obiektu, tj. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i skazał go za to na podstawie powołanych przepisów;
3. w dniu 8 czerwca 2012 r. w W. przed sklepem P., działając w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 2 kk, usiłował dokonać kradzieży marynarki męskiej o wartości 390 zł oraz koszuli męskiej o wartości 140 zł na szkodę M. T., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję pracowników sklepu i ochrony obiektu, tj. popełnienia przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i skazał go za to na podstawie powołanych przepisów; - przyjmując, że opisane wyżej przestępstwa zostały popełnione w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób, wobec czego stanowią ciąg przestępstw – przy zastosowaniu art. 91 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk – na podstawie art. 278 § 1 kk i art. 14 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk – Sąd Rejonowy wymierzył ówczesnie oskarżonemu W. Z. karę 3 lat pozbawienia wolności i zaliczył na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w tej sprawie.

Powyższe rozstrzygnięcie nie zostało zaskarżone i uprawomocniło się bez postępowania odwoławczego.

Obecnie, kasację od powyższego wyroku na korzyść osk. W. Z. wniósł Prokurator Generalny zarzucając orzeczeniu Sądu Rejonowego rażące naruszenie prawa materialnego mające istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 64 § 2 kk, polegające na błędnym uznaniu, że osk. W. Z. przypisanych mu czynów z art. 278 § 1 kk i z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk dopuścił się w warunkach powrotu do

przestępstwa określonych w powołanym przepisie, podczas gdy prawidłowa ocena uprzedniej karalności w/w oskarżonego wskazuje, że działał on w warunkach recydywy zwykłej przewidzianych w art. 64 § 1 kk.

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja wniesiona na korzyść osk. W. Z. przez Prokuratora Generalnego okazała się zasadna w całej rozciągłości, co przemawiało za jej rozpoznaniem i uwzględnieniem sformułowanego w niej zarzutu oraz wniosku na posiedzeniu przeprowadzonym w oparciu o przepis art. 535 § 5 k.p.k. Jak słusznie podniósł skarżący, przepis art. 64 § 2 k.k. określa warunki oraz konsekwencje prawne recydywy specjalnej wielokrotnej, która jest kwalifikowaną postacią recydywy zwykłej, przewidzianej w art. 64 § 1 k.k. Ustawowe przesłanki multirecydywy określone w art. 64 § 2 k.k. są spełnione, gdy jednocześnie wystąpią po stronie oskarżonego trzy okoliczności: uprzednie skazanie za przestępstwo popełnione w warunkach recydywy zwykłej, tj. określonej w art. 64 § 1 k.k., odbycie łącznie co najmniej kary roku pozbawienia wolności oraz popełnienie ponownie jednego z przestępstw wymienionych w ustawie – w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub części ostatniej kary.

W zaskarżonym wyroku, którego pisemne uzasadnienie nie zostało sporządzone, Sąd Rejonowy odniósł się szczegółowo do dwóch pierwszych warunków recydywy specjalnej wielokrotnej. Prawidłowo opisano zarówno wyroki, którymi wcześniej skazano osk. W. Z. oraz wymierzone nimi kary, jak i okresy odbytych – w następstwie tych skazań – kar pozbawienia wolności. Zarazem jednak sąd *meriti* przeoczył, że przestępstwa przypisane oskarżonemu w niniejszej sprawie nie należą do katalogu przestępstw sformułowanego w art. 64 § 2 k.k. Do kręgu tych ostatnich ustawa zalicza wyłącznie: przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu, przestępstwo zgwałcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźby jej użycia. W tak zakreślonym katalogu nie mieszczą się zatem przestępstwa kradzieży o znamionach opisanych w przepisie art. 278 § 1 k.k., których

popelnienie – w różnych formach stadialnych – przypisano osk. W. Z. Czyny te stanowiły wprowadzie przestępstwa przeciwko mieniu, ale nie zostały popelnione z użyciem przemocy ani groźby jej użycia. Nie należały zatem do kategorii, która jest jedną z koniecznych podstaw przyjęcia działania w warunkach recydywy specjalnej wielokrotnej. Nie mogły więc stanowić przesłanki dla przypisania osk. W. Z. popelnienia przestępstw kradzieży i usiłowania kradzieży - w warunkach powrotu do przestępstwa przewidzianych w przepisie art. 64 § 2 k.k. oraz skazania go przy zastosowaniu przewidzianych tam rygorów. Zaskarżone obecnie orzeczenie zapadło zatem z rażącym naruszeniem wspomnianego przepisu, bowiem ustalone okoliczności dawały podstawę do przyjęcia, że czyny przypisane osk. W. Z. zostały popelnione jedynie w warunkach recydywy zwykłej przewidzianych w art. 64 § 1 k.k.

Nie ulega też wątpliwości, że uchybienie zarzucone w kasacji Prokuratora Generalnego wywarło niekorzystny – z punktu widzenia oskarżonego – wpływ na treść zakwestionowanego obecnie wyroku albowiem doprowadziło do ferowania rozstrzygnięcia o karze w ramach zaostorzonych granic wymiaru kary, a ponadto, w świetle dyrektywy wynikającej z art. 78 § 2 k.k., będzie w przyszłości determinowało sytuację oskarżonego również na etapie wykonania kary pozbawienia wolności.

Z tych względów należało uchylić zaskarżony wyrok.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd *meriti* dokona na nowo analizy warunków w jakich zostały popelnione czyny zarzucone osk. W. Z. z punktu widzenia przepisów określających przesłanki recydywy.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak w wyroku.